

På grønne enge

*”Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,
han lader mig ligge i grønne enge,
han leder mig til det stille vand.
Han giver mig kraft på ny,
han leder mig ad rette stier for sit navns skyld.”
(Salmernes Bog 23,1-3)*

Ovenstående citat stammer fra Salmernes Bog i det Gamle Testamente. Og ordene høres ofte ved eksempelvis begravelser og bisættelser i kirken. For ordene fortæller om det håb om opstandelsen, som man kan have.

Det er ikke meget konkret vi ved om opstandelsen. Vi hører om den i evangeliet om Jesus, da han opstår påskemorgen. Men vi kan håbe, at Jesus opstod som den første blandt – og ikke som den sidste blandt os. Håbet om opstandelse er dét, som kirken bygger på. Uden Jesu opstandelse, ingen kirke. Var graven ikke tom påskemorgen, så var vores kristendom.

Men; ”Jeg lider ingen nød”... De ord lyder måske som om, at Herren har glemt at være hyrde, når nogen dør. For den, der er død, led måske. Og de efterladte, de mærker vel også nøden. Men Gud er hyrden, der leder de døde til himmeriget, selvom vejen måske går gennem trængsler og sygdomme. Og hyrden, Gud, er også med de levende hele vejen – også når det er svært at leve. Der går Gud ved siden af os, leder os, så vi ikke går vejen alene, men altid har Hans kærlighed at støtte os til.

Sommeren minder ikke meget om døden. Og slet ikke, hvis sommeren bliver varm og solrig. Så kan man gå og drømme sig tilbage til barndommen, hvor man legede dagen lang i høj solskin og varme dage. Sommeren er frodig – er højdepunktet for mange planter – og byder på et væld af farver og dufte. Og græsset går fra lysegrønt til en mere intens grøn, hvis en stille sommerregn har fyldt den lune nat. Det er næsten mytisk, at stå op med solen en klar morgen i maj, når det grønnes – man kan føle sig helt henstillet til skabelsens første dage... Og når man følger solen gå ned bag horisonten en aften i august, venter man hvert øjeblik at få et glimt at solenglen, der svinger lysets flag en sidste gang over ens himmel og dag.

Ligger man blandt blomster i græsset og kigger op på et par skyer, der stille driver forbi, mens solen varmer alt i ens verden, kan man måske bedre genkende ordene fra Salmernes Bog fra før om, at ligge i grønne enge og få kraft på ny.

Når sommerens skønneste scenarier mærkes på krop og sjæl, så er døden langt væk i tanke og sind. I kraft af Jesu opstandelse kan vi håbe og tro på vor egen opstandelse, ligesom vi kan mærke livet i os – og omkring os – når sommeren omfavner os med al sin dejlighed.

Vi kan håbe på, at påskens begivenheder også udspandt sig for hver vores skyld – og håbe at livet hos Gud springer ud på samme måde som når blomsterne igen får liv i foråret.

Det klækkede æg og det udsprungne bølgeblad er ikke ligesom vor opstandelse. Men vi går – som kyllingen og bølgebladet og blomsterfrøet – til en ny virkelighed. Guds virkelighed er fremmed for vores egen. Men vi kan tale om den med det sprog, som vi nu engang har. Og så kan vi håbe med hjerte og sind, at selvom vi ikke forstår opstandelsen til Guds evighed, så kan den alligevel godt gælde for os også.

Med dét håb – og i dén tro – kan vi nyde sommerens sol, blomster og græs, og lade Guds hænder opløfte os på ny, til nye kræfter og nyt liv, både hér og hisset...

God sommer!

Mads Zachodnik